
Minneord

OSS IMELLOM

ELLEN K. HALVORSEN,

LENE G. DALBAK,

EMILIA KERTY,

RAGNHILD DYBVIG,

LINE S. RØSTE,

ELSE LIEN,

SIRI H. BØ,

ELIN BORGEN OG

JOSIANE CUNEN

Tove Sætre Skulberg ble født 26.3. 1955 og døde 30.3. 2005. Etter en trygg barndom på Hvalstad i Asker kastet hun seg ut i livet – først på Forsøksgymnaset, deretter Nansen-skolen, så ble det pedagogikk og idéhistorie på Blindern og til slutt medisinsk embetseksamen i Oslo i 1987. Sykehusturnustjenesten ble avtjent i Sandefjord, før turen gikk til Balsfjord for distriktstjeneste. Deretter arbeidet hun ved medisinsk avdeling, Hamar sykehus, og nevrologisk avdeling, Akershus universitetssykehus, før hun valgte å spesialisere seg i øyesykdommer ved Ullevål universitetssykehus. Her kunne hun kombinere faglig interesse med det praktisk finkirurgiske og det medmenneskelige. Hun viste stor entusiasme for faget. Samtidig hadde hun truffet sin Harald og fått to små barn. Hun var i ferd med å avslutte spesialistutdanningen da brystkreftdiagnosen ble stilt i 1997.

Det å være lege og å få en kreftdiagnose i ung alder er spesielt tungt. Vi har aldri tidligere sett noen takle det å få en kreftsykdom på en så adekvat måte som Tove gjorde. Hun gjorde alt riktig – realistisk og med åpne øyne. Samtidig gledet hun seg til fulle over livet og gjennomførte med liv og lyst alt det hun

syntes var viktig. Hun prioriterte bort jobb og karriere for å få mest mulig tid sammen med barna, og deltok i alle deres skole- og fritidsaktiviteter. Hun ville gi dem størst mulig ballast.

Kunsten stod alltid Tove nær. Etter at hun ble syk, begynte hun med oljemaling og kulltegning, samtidig tok hun grunnfag i kunsthistorie. Hun ble en dyktig kunstner med venstre hånd. Hun ble en gang spurt om hun tenkte på sykdommen hele tiden. Da lo hun godt – å nei – det gikk lange tider mellom hver gang hun tenkte på det. Den måten hun taklet sin skjebne på, kan være rettesnor for oss andre.

Hun var omtenksum og glad i mennesker – alltid hjelpsom, selv midt i sykdommen. Hun var rettskaffen og oppriktig, kvikk i replikken og hadde evnen til å fortelle en god historie. En god turkamerat og fotograf hadde vi i henne, og mange minner har vi fra turer til fjells og ved sjøen og fra familieturer i inn- og utland. Hun var heller ikke vanskelig å be med på konsert, opera eller teater.

Med sin utstråling og varme var Tove midtpunktet i en stor vennekrets. Hennes store dameselskaper er kjære minner. Vi savner henne dypt. Vår dypeste medfølelse går til Vemund, Thale, Harald og en stor familie.

Venninner og kolleger

Publisert: 16. juni 2005. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 28. mars 2026.